

„Kegyelemből hit által”

Lekció: Zsolt 89, 1-19 / Textus: Ef 2, 1-10

2013. június 30.

Kedves Testvérek!

A kátémagyarázatos sorozatban a Szentlélek munkájáról esett legutóbb szó, ezen belül is az egyházzal, amely Isten szeretetének közöttünk lévő jelenléte. Ez a testvéri közösség, az összetartozás, az egység- és még persze ennél sokkal több. A Szentlélek munkálja bennünk a hitet, a bűnbocsánatot, a kegyelem megértését és elfogadását is! Ma erről lesz szó közöttünk: mit jelent, hogy kegyelemből, hit által lehetünk Isten gyermekei, és mi köze ehhez a megváltozott életünknek és a jó cselekedeteknek?

A kegyelemből hit által történő megigazulás a reformátori gondolkodás egyik alapvető (ha nem a legalapvetőbb!) gondolata. Nagy kontrasztot jelentett ez a reformáció korában az általánosan elterjedt római katolikus állásponthez képest, miszerint üdvszerző jó cselekedetekkel kell az embernek élnie, hogy bejuthasson a mennybe.

I. Az ajándék, melyre égető szükségünk volt (Káté 60.)

1. Na de ki akar ma a mennybe kerülni? Nem inkább a földön akarjuk kimondva vagy kimondatlanul keresni a boldogságunkat? Mi közünk a mennyhez? A káté kérdésfeltevése is eléggé érthetetlen. Egyáltalán nem korszerű: „Mi módon igazulsz meg Isten előtt?” – Melyik isten? Igazulsz...? Mi ez a szó? Miért is kellene...? Kulturálisan és egzisztenciális értelemben lehet, hogy roppant messze van tőlünk az egész téma. Vagy lehet, hogy közel van és ismered, de nem érdekel, mert azt gondolod: ezen már túl vagy és megismerted. Fontos megértenünk, hogy Isten Igéje szempontjából mindnyájan messziről jövünk, akármennyi időt is töltöttünk már el ezekkel a kérdésekkel, vagy magával Istennel. Emberlétünk jelen földi, természetes állapotában rendkívül távol van Istentől –s ha közel van, képes újra távol kerülni. Isten azonban itt van, jelen van. Ma is és itt is. És Ő aktuális (meg persze a kérdés is)!

2. Ha megpróbáljuk közel engedni mindazt, amiről a kátében hallottunk, vagy az Igében olvastunk, akkor komolyan el kell gondolkodnunk: vajon tényleg így igaz ez? Az Igében van egy feloldhatatlannak látszó, kicsit leegyszerűsített kettősség: a rossz világ, rossz szellemi erők – és a mennyekiek világába ültetett hívők- első olvasatra. (ez állapotunkról, státuszunkról beszél!) – Tényleg ennyire rossz a helyzet?! És tényleg ennyire szép és jó, ha Krisztuséi vagyunk? Isten kivesz minket a világból és egészen feltesz a mennyig? No de ha itt még nem tartunk: ami még

nehezebb: Ki mondja meg, mi a jó és a rossz? Hogy kell jól élni? Hogyan lehetek szabad úgy, hogy közben nem sértem mások szabadságát sem? Létünk talán legnehezebben elviselhető kettősségét leginkább én ma abban érzem, hogy látszólag a végtelen lehetőségek és a végtelen elveszettség állapotában élünk– és mindezt egyszerre!

3. A kettősség tehát, a végtelen fogalmazás valahol lehet túlzó az Igében, hogy megértsük a lényegét: a megváltás súlyát. Valahol viszont nagyon is olyan, mint maga az életünk: végtelenen reális- és olyan, mint a valóság, amiben élünk: élet és halál játéka a pillanatban és az örökkévalóságra vetítve is. Azt olvassuk az Igében, hogy a harag fiai voltunk. Illetve azok, akik Isten nélkül élnek. A harag fiai nem azt jelenti, hogy ők önmagukban rosszak, vagy, hogy csak ők haragszanak (a keresztyének meg soha), hanem hogy rajtuk Isten haragja van. Isten ítélete a tőle elszakadt emberen: a bűn miatt. Ez mindenkire igaz, aki Isten nélkül él: bűnben élünk, mert elszakadtunk a teremtőnkől. Ez pedig nem valami mese vagy monda, hanem nagyon is valóságos hatással van az életünkre. „Halottak voltatok”- olvastuk. Ez a valóságos, jelen lévő halált jelenti, nem csak a veszélyét. Az ember a veszébe rohan Isten nélkül, mert nem tudja az életét igazán jól élni, nem tud igazán szeretni és szerethetőnek lenni, és Isten mércéje szerint mindez nem elégséges. Sőt, az ember ebben a földi létben nem vákuumban él, hanem negatív szellemi erők hatásának, a gonoszságnak is ki van téve. Közvetlen veszélyben van. Ennyire rossz a helyzet. Nagy szükség van tehát a megoldásra.

4. Ebből a helyzetből érthetjük meg, mit jelentett az, amit Krisztus tett értünk! A legnagyobb ajándékot kaptuk tőle! A megváltás ajándék: erre volt szükségünk, hogy el ne vesszünk! Krisztus eleget tett Isten igazságának, és Ő nekünk adta igazságát, szentségét - ahogy a káté mondta. Jézus a legjobb barátunkká lett, aki mindent értünk tett. „Csak” el kell fogadni: a szükségét és ebben az ajándékot. Mind szükségben vagyunk, akár mi is a háttérünk! Akár mióta vagy keresztyén, egy a szükség azzal, aki most keresi Istent és egy az evangélium, a válasz az életünkre, a helyzetünkre: az ajándék.

II. Az ajándék, melyet megkaptunk (Káté 61.)

1. Na de mi fog változni, ha ezt az ajándékot elfogadjuk? Miben változtat ez az életünkön? Hiszen a kátében is ott áll, hogy magunktól nem vagyunk képesek a jóra. Fontos elhinnünk, hogy Isten ajándéka, a megváltás, a kegyelem nagyobb nálunk és nagyobb hatással bír lenni az életünkre, mint azt mi el tudnánk képzelni! A másikéra is! Az Igében az áll, hogy életre keltett, életre hívott és újjáteremt. A megváltásban hasonló dolog történik velünk, mint a feltámadás: a halálból életre. Mint amikor valaki halálos betegségből gyógyul meg: potenciális esély az örök életre! Sőt, ennél sokkal több: Isteni garanciák az örök életre! És mind ez az Ige és a káté bizonyossága szerint hit által válik életté! El kell hinni, csak így lehet valóság bennünk és így lehet hatással ránk.

2. Hinni kell? Hogyan lehet hinni? És miért parancs ez...? Ez olyan nehéz...! Mi van, ha egyszerűen nem megy? Megőrültem, hogy olyasvalamiben hiszek, amit nem is látok...? Igen- mindez irreálisnak tűnik. Hadd mondjak egy egyszerű, gyakorlati példát. Ez a hit leginkább ott ragadható számomra, hogy mi az a közeg, amiben élek. Isten kegyelme olyan, mint a levegő: a közeg, ami körülvesz. Nem látom, de ez életet. Az Igében fontos a „ban-ben” jelentősége: azt olvassuk az előbb: a bűnben; később meg azt: Krisztusban. A közeg: előbb a bűn, itt pedig a kegyelem és Krisztus. A keresztyén ember az, akinek Krisztus a közege. Ember marad, de a kegyelemben él. Akármit is gondolnak róla mások és akármit is gondol néha magáról.

A jó dolog, hogy a hitet lehet kérni és maga a hit is ajándék! A Szentlélek ajándéka! Bízz benne, hogy Isten adja, igazából nyitottnak kell lenni hozzá!

3. Tudnunk kell eközben azt is, hogy a hit nem opció – az egyetlen út. Hit nélkül nem lehet Istent megtalálni és kegyelemben élni. Pedig tudjuk, hogy nagy szeretettel szeret minket az Atya- elárasztó, túlcsonduló szeretettel. Ez az életünkre a gyógyír. Miénk a mennyei gazdagság, jövőnk van: a mennyei világába vagyunk ültetve. Ez az utunk.

4. Persze lehet, hogy ez neked most azért nehéz, mert te is voltál már lelkes, átélted a megváltás csodáját és úgy gondold, Krisztusban élsz, de most nagyon nehéz. Csalódtál vagy bántottak, úgy érzed, Isten nem védett meg, hanem olyan dolgok történtek veled, amik Isten gyermekével nem történhetnek meg! Akkor talán a hitemmel van baj- vagy félreérthettem Istent- teheted fel magadnak a kérdést.

Szeretném kifejezni feléd, hogy ha ebben vagy, mélyen együtt érzek veled és valószínűleg igazán fogalmam sincs, hogy mélyen mit élhetsz meg! Nem akarom azt mondani, hogy hát majd jó lesz minden és mindennek van értelme, majd megérted! Csak azt tudom, hogy az egyetlen út neked is és nekem is a hit útja: ezen van élet. Valahol itt lesz majd számodra is gyógyulás; valahol itt lesz majd számodra is elégtétel, megbékélés, megnyugvás. Nem tudok jobbat és más sem. Ezen az úton lehet hallgatni is, sírni is, bosszúnak lenni Istenre. Lehet megfáradni is, mert bízhatunk abban, hogy Isten majd felemel és végül tovább lendít minket.

III. A megajándékozottság öröme- szeretnénk mi is másokat megajándékozni! (Káté 62. 64.)

1. Ajándék. Jó adni és jó kapni. Ha olyantól kapjuk, aki ismer, és tudja, minek is örülnénk! Ilyen a kegyelem: szükségünk van rá. Jó kis ajándék! Hit által a miénk. Nem tettekből- nem lehet vagy kell érte megdolgozni, kiérdemelni. Nem! Azért, mert isten ismer minket. Akkor ugyanis kérkednénk, dicsekednénk egy idő után: igen, ezt én tettem! Benne van a munkám, az erőm, a teljesítményem. Ezt nem akarja Isten. Nem köthető vallásos teljesítményhez, szándékhoz sem akarathoz. Mert ajándék. És ezt nagyon sok embernek nagyon nehéz elfogadni...

2. Nincsenek üdvszerző jócselekedetek - ahogy a reformáció korában ezt sokan gondolták. Nem lehet bedolgozni magad a mennyországba, mint valami jó kis zsíros állásba, vagy elit klubba. A káté világosan fogalmaz: a legjobban szándékolt jó cselekedeteink sem „elég jók” Isten előtt. Az üdvösség dolgában csak a tökéletes számít- azt meg megtette Krisztus.

3. Az Igében az áll, hogy a jó cselekedetek ugyanakkor fontosak! Jakab apostol is ír erről a levelében: a hitből következnek a jó cselekedetek. Eleve a hitben élve érthetem és tanulhatom meg, hogy mi az, ami jó (motiváció – eszköz – cél)? A hitem gyümölcse lehet minden jó cselekedet. Igazából a Szentlélek gyümölcse, aki a hitet is elvégzi bennem - tehát igazán ehhez sincs közöm, vagy ez sem az én érdemem.

4. Az Ige szerint el vannak készítve a jó cselekedetek! Szembejön a lehetőség! Csak nyitottnak kell lenni és élni a lehetőséggel! De ebben se kezdj el teljesíteni, csak légy nyitott és kész a cselekvésre! A jó cselekedetekben megtaláljuk teremtettségünk értelmét. Adni és kapni. Önzetlenül. A szeretetből, mint fő motivációból. Úgy tenni jót, hogy az ne csak szerintünk legyen jó, hanem a másik szerint is!

5. Gyümölcstermés, jó cselekedet, szolgálat. Gyülekezeti összefüggésben a szolgálat az, amiben testet ölthet a jó cselekvése. Ez egy örök téma a számunkra. A „szervezett” gyülekezeti munkában történő szolgálatoktól egészen a „láthatatlan” egyéni apróságokig, odafigyelésekig terjedhet mindez. Fontos kérdés újra és újra megállni és tisztázni a szolgálati motivációinkat és azt, mi az, amire tényleg Isten hív és mi az, amit magunk vagy mások elvárásainak a mentén végzünk? Mennyire érzed, hogy szolgálsz és hálából Isten dicsőségére jársz a jó cselekedetek (mint gyümölcstermés) útján? Hol tartasz most ebben? Milyen gyülekezeten kívüli szolgálati lehetőségeid adódnak? Mire hív most Isten ezen a téren (inkább megállásra, elengedésre vagy inkább aktivitásra, elindulásra)? Ne légy könnyelmű, ahogy a káté fogalmaz. A jó cselekedeteknek súlya van. Teremj gyümölcsöt! És fedezd fel újra és újra azt az éltető közeget, ami a Krisztusban kapott megváltás - amiben ez a gyümölcstermés egyedül lehetséges! Tedd ki magad Isten kegyelmének! Hidd el, ebből csak jó dolog származhat!

Ámen!

(Thoma László)